

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobkyně: **L. P.**, nar. X, státní příslušnost R.
pobytem X
zastoupena Mgr. Leonidem Kušnarenko, advokátem
sídlem Polská 1090/4, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Leonidu Kušnarenko se přiznává odměna za zastupování v řízení před krajským soudem ve výši 4 114 Kč, která bude vyplacena ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Španělské království.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Rozporuje závěr žalovaného, že nemá v ČR žádné podstatné kulturní vazby. Má zde kamarády, kteří jsou jí velkou podporou, konkrétně se jedná o I. S., D. Y., A. B., A. O., F. K., S. L., K. M., T. K. a M. K. Poslední jmenovaná je ředitelkou jazykových kurzů, která žalobkyni poskytovala výjimečně velkou podporu. Dále zde má žalobkyně podporu konzervatoře a již dva roky se učí český jazyk. Pro žalobkyni, která právě unikla ze své rodné země a nemá kam jít, jsou už tyto vazby silným důvodem k tomu zde zůstat.
3. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že nevyjádřila žádné podstatné výhrady k vedení azylového řízení ve Španělském království. Přímo v napadeném rozhodnutí se uvádí, že žalobkyně odkázala na osobní výpověď muže, který byl do Španělska předán a musel se vrátit do ČR, neboť byl nucen žít na ulici bez prostředků a vidiny formalizace jeho žádosti. To zakládalo hrozbu ponižujícího či nelidského zacházení, kterého se obává i žalobkyně, a i napadené rozhodnutí toto potvrzuje.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, proč v případě žalobkyně toto nehrozí. Žalobkyně je naopak toho názoru, že v jejím postavení je riziko hrozby výrazně vyšší, protože je mladá, fyzicky drobnější a navíc žena. Pokud skončí na ulici, což pravděpodobně skončí, jak naznačuje i žalovaný, riziko oloupení, fyzického útoku nebo znásilnění je nezanedbatelné. Žalobkyně se v žádném případě nemůže spoléhat na stabilní a dostatečný finanční příjem od rodiny. Mezinárodní platby z Ruska jsou zastaveny. Momentálně přísun peněz probíhá přes známého žalobkyně v Kazachstánu, avšak toto spojení velmi nejisté a křehké a kdykoliv může ustát. Nikdo kromě matky žalobkyni v současné době nepodporuje. V žádném případě nelze spoléhat na to, že žalobkyně přijede do Španělska a sama si bude schopna platit ubytování a jídlo po kdovíjak dlouhou, neomezenou dobu.
5. Žalobkyně oslavila dvacáté narozeniny teprve v červnu tohoto roku a argumentaci žalovaného, že je mladá a samostatná, nepokládá za správnou. Právě vzhledem ke svému mladému věku je zranitelnější než starší osoby, neboť neoplývá ještě takovými životními zkušenostmi, aby mohla být sama poslána do cizí země (Španělské království), jejíž jazyk neovládá a kde jsou nejisté tak základní podmínky, jako je jídlo a ubytování.
6. Žalobkyně upozorňuje také na své zdravotní problémy. Již více než rok je v péči psychiatricky N. V. ze svého rodného města B. Důvodem jsou především její úzkosti, strachy z budoucnosti, deprese a sebepoškozující jednání. O těchto věcech nebyla schopna před žalovaným promluvit, jelikož se jedná o citlivé téma. V případě předání do Španělska se tyto problémy jistě prohloubí.

7. Česká republika by proto prostřednictvím žalovaného měla využít možnost diskrečního posouzení podle čl. 17 nařízení Dublin III, a její žádost posoudit i navzdory tomu, že k tomu není příslušná, neboť žalobkyně zde má vybudované silné osobní a kulturní vazby. Ve Španělském království naopak nemá nic, a navíc jí tam hrozí nelidské či ponižující zacházení před formalizací její žádosti o mezinárodní ochranu. Navrhuje proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření považuje napadené rozhodnutí za zákonné a správné. Španělské království je dle žalovaného členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází. Na základě shromážděných informací správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že některým žadatelům o udělení mezinárodní ochrany není španělskými úřady zajištěno ihned po příjezdu vhodné ubytování vzhledem ke kapacitním důvodům a nedokončení procesu přijetí žádosti. Mezi kritizované aspekty podle neziskových organizací patří rovněž obtížná spolupráce a koordinace mezi jednotlivými španělskými úřady a nedostatečné ubytovací kapacity a přístup k přijímacím podmínkám. Žalovaný se proto zabýval tím, zda nebude v případě žalobkyně představovat taková možnost reálnou hrozbu nelidského nebo ponižujícího zacházení. Žalobkyně nenáleží do žádné kategorie zranitelných osob ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, je mladá a v průběhu správního řízení uvedla, že se nepotýká se s žádným zdravotním omezením, fyzickým či psychickým, a neužívá pravidelně léky. Jedná se přitom o osobu zletilou, jednoznačně soběstačnou a samostatnou, schopnou orientovat se v cizím prostředí. Má k dispozici finanční prostředky k překlenutí počátečního období do doby formalizace své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pokud by k této situaci po jejím přicestování došlo. V minulosti plánovala na území Evropské unie pobývat v soukromém ubytování za využití vlastních prostředků. Další finanční podporu očekává od rodinných příslušníků.
9. K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný uvádí, že zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených dublinským nařízením. Jedná se však pouze o oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Žalobkyně v České republice doposud dlouhodobě nepobývala a nemá zde zformovány žádné podstatné kulturní vazby a nenacházejí se zde ani žádní její rodinní příslušníci. Žalovaný chápe, že žalobkyně zde chce setrvat za účelem studia. V této souvislosti však musí zároveň konstatovat, že nařízením vlády č. 200 ze dne 22. června 2022 v reakci na ozbrojený konflikt Vláda České republiky omezila vydávání víz a udělování povolení k pobytu občanům Ruské federace a Běloruské republiky za účelem ochrany zahraničněpolitických zájmů České republiky. Žalovanému nepřísluší uvedené nařízení v souvislosti se studiem

žalobkyně prolamovat aplikací čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
11. Žaloba **není** důvodná.
12. Z výpovědi a vyjádření žalobkyně ve správním řízení vyplývá, že žalobkyně hodlá v České republice studovat na konzervatoři. Za tímto účelem zažádala již přibližně před 2 lety o české vízum. V květnu 2021 obdržela z konzulátu zprávu, že vízum je schválené, avšak kvůli epidemii nemoci Covid-19 jí nakonec nebylo vlepeno do cestovního dokladu. Nyní jí na vízovém centru řekli, že nejrychleji je možné vyřídit španělské vízum, proto o ně zažádala. Ve Španělsku nikdy nebyla ani neměla v úmyslu tam jet, potřebovala se dostat do České republiky.
13. Žalobkyně dále uvedla, že je zdravá a neužívá žádné léky, v České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné příbuzné, pouze v B. má kamaráda jménem T. K. Žalobkyně uvedla, že má nějaké peníze a čeká, že ji bude podporovat matka, která bydlí v Kazachstánu a přes svého přítele pošle peníze na živobytí v České republice. Dále sdělila, že mluvila s jedním mužem, který byl žadatelem o azyl ve Španělsku, který musel jeden měsíc žít za své prostředky ve Španělsku. Tolik peněz žalobkyně nemá.
14. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
15. Ve shodě s žalovaným krajský soud konstatuje, že společný evropský azylový systém (jehož součástí je i nařízení Dublin III) je založen na zásadě, že za věcné posuzování žádosti o mezinárodní ochranu je odpovědný pouze jeden stát. Kritéria pro určení příslušnosti stanoví zejména čl. 3 – 16 nařízení Dublin III. V čl. 17 nařízení Dublin III je obsaženo diskreční oprávnění nepřislušného členského státu atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, což ovšem není právem k libovůli, nýbrž prostředkem zohlednění případů hodných zvláštního zřetele.
16. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni bylo dne 9. 8. 2022 vydáno španělské vízum s platností ode dne 15. 8. 2022 do 13. 9. 2023. Na základě čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III je proto k posouzení žádosti žalobkyně příslušné Španělské království. Tuto úvahu obsaženou v napadeném rozhodnutí žalobkyně ani nezpochybňuje, namítá však existenci

systémových nedostatků přijímacích podmínek ve Španělsku, které dle žalobních tvrzení s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Dále se dovolává použití diskreční pravomoci dle čl. 17 nařízení Dublin III.

17. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“
18. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatkách v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, bod [90], „*má-li soud, který rozhoduje o opravném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.*“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27).
19. Přemístění žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Dublin III lze tedy provést jen tehdy, jestliže příslušný členský stát nebude mít problém – systémově v obecné rovině, případně i v rovině individuální (např. z důvodu zvláště závažného zdravotního stavu) – se zajištěním alespoň minimálních důstojných podmínek, pokud jde o řízení a o podmínky přijetí dotčeného žadatele (viz rozsudek ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020 – 31, body 19 a 22).
20. Krajský soud se nejprve zabýval žalobním tvrzením, že žalobkyně v průběhu správního řízení vyjádřila podstatné výhrady ke španělskému azylovému systému, neboť upozornila na muže, který byl nucen žít na ulici bez prostředků a vidiny formalizace jeho žádosti. Toto ovšem není pravda. Žalobkyně toliko uvedla příklad muže, který musel jeden měsíc žít ve Španělsku za vlastní finanční prostředky a uvedla, že tolik peněz nemá; vzápětí také dodala, že finanční prostředky na živobytí v České republice jí pošle matka (která žije v Kazachstánu), a že nějaké peníze má. Žalovaný se ovšem má povinnost zabývat případnými systémovými nedostatky azylového řízení a přijímacích podmínek v přijímacím státě i bez toho, že na ně žadatel o mezinárodní ochranu přímo upozorní.

21. Této povinnosti dle krajského soudu žalovaný v nynější věci dostál. Obstaral přitom aktuální informace (zpráva OAMP: Španělsko ze dne 23. srpna 2022, která vychází z relevantních zdrojů – zejména informací Asylum Information Database (AIDA) ve znění jejich aktualizace z dubna 2022). Ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nezastírá, že přijímací podmínky ve Španělsku jistě nedostatky vykazují. Konstatoval, že dohledové neziskové organizace zaznamenaly případy dublinských navrátilců, kteří po svém příjezdu setrvali bez přístupu k přijímacím službám do doby formalizace jejich žádosti. Z napadeného rozhodnutí však zároveň vyplývá, že výskyt těchto případů dle žalovaného nutně neznamená, že každému žadateli o mezinárodní ochranu bude v případě návratu do Španělska hrozit v souvislosti s přijímacími podmínkami riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Zároveň vzal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v úvahu okolnosti nynější věci (přičemž vycházel ze skutečností sdělených samotnou žalobkyní) – žalobkyně je zdravá, mladá, soběstačná a samostatná, má k dispozici finanční prostředky pro překlenutí počátečního období do doby formalizace žádosti (pokud by k této situaci došlo) a očekává podporu od rodinných příslušníků.
22. Žalovaný v žádném případě nenaznačil, že by žalobkyně měla skončit na ulici. Vycházel pouze z toho, že žalobkyně je natolik samostatná a soběstačná, že přijela sama studovat do České republiky (třebaže její matka dle pohovoru pobývá v Kazachstánu, tedy mimo zemi původu, kde žalobkyni hrozí nebezpečí). Dále vycházel z tvrzení žalobkyně v průběhu pohovoru, že má nějaké finanční prostředky ohledně živobytí v České republice i v budoucnu očekává finanční pomoc ze strany matky. Žalovaný neměl důvod o tvrzeních žalobkyně pochybovat a nedopustil se nezákonnosti ani úvahou, že v případě prodlení s formalizací žádosti žalobkyně ve Španělsku (pokud k němu dojde) jsou tyto skutečnosti z hlediska hodnocení rizika nelidského a ponižujícího zacházení v tomto případě relevantní, a nic proto nenasvědčuje tomu, že by žalobkyni toto nebezpečí hrozilo.
23. Informace žalovaného pak hovoří o tom, že do Španělska jsou ročně uskutečněny řádově tisíce dublinských transferů a krajskému soudu není známo nic o tom, že by na úrovni Evropské unie nebo jejích jednotlivých členských států byly konstatovány takové systémové nedostatky španělských přijímacích podmínek, které by obecně bránily přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do Španělského království. Krajský soud je seznámen pouze s rozhodnutím nizozemské Rady států (Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State), ze dne 8. 7. 2021, č. 202004541/1/V3, ECLI:NL:RVS:2021:1481, která konstatovala, že třebaže by přijímací podmínky ve Španělsku zasloužily obecně zlepšit, nic nenaznačuje, že existují takové systémové nedostatky podmínek přijetí dublinských navrátilců, které by svou závažností spadaly pod rozsah čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dublinští navrátilci nadto mají ve Španělsku k dispozici účinný prostředek nápravy proti jakýmkoliv nedostatkům přijímacích podmínek.
24. Skutečnost, že obecné nedostatky španělského azylového systému, zejména při přístupu k přijímacím podmínkám, nevedou automaticky k závěru o nemožnosti přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Španělska, konstatoval v nedávné době i zdejší soud (např. rozsudky ze dne 14. 3. 2022, č. j. 34 Az 1/2022 – 26, ze dne 16. 3. 2022, č. j. 34 Az

8/2022 – 17, nebo ze dne 1. 11. 2022, č. j. 32 Az 30/2022 – 33). Odlišně hodnotil situaci pouze v případě zranitelných žadatelů, což ovšem není případ žalobkyně.

25. Na posouzení žalovaného nic nemění ani žalobkyní zmiňované zdravotní problémy, které v průběhu pohovoru žalovanému nezmínila, neboť tvrdila, že je zdravá. Jakkoliv krajský soud nehodlá zdravotní stav žalobkyně zlehčovat (přestože jej nijak nedoložila), z žalobních tvrzení nevyplývá, že by byl natolik vážný, že by již samotné přemístění žalobkyně do Španělska představovalo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Ze zprávy žalovaného vyplývá, že žadatele o mezinárodní ochranu mají ve Španělsku nárok na zdravotní péči ve stejném rozsahu jako španělští občané a rezidenti. Problémy se v praxi vyskytují pouze u psychologické péče v souvislosti s absencí specifických služeb pro oběti válek, násilí či mučení, což taktéž není případ žalobkyně.
26. V druhém okruhu námitek se žalobkyně dovolává čl. 17 nařízení Dublin III. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
27. Uvedené ustanovení umožňuje členským státům rozhodnout se převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v případě, kdy příslušným je jiný členský stát. Přestože se jedná o diskreční ustanovení, které není nárokovatelné, judikatura Nejvyššího správního soudu stanovuje určité mantinely jeho aplikace. V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolnosti případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit.*“
28. Nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné *a priori* vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III: „*Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44).
29. Citovaný rozsudek druhého senátu pak shrnuje, že „*užití diskrečního oprávnění (...) má být vyhrazeno jen skutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů*“ (bod 34 rozsudku druhého senátu).

30. Z citované judikatury tedy vyplývá, že v případech hodných zvláštního zřetele, kterými jsou (mimo jiné) humanitární případy, situace vyžadující projev solidarity mezi členskými státy a rodinné či jiné sociální vazby žadatele v členském státě je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. V opačném případě trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a je dán důvod pro jeho zrušení. Pokud však z rozhodnutí žalovaného lze vyčíst důvody, pro které v konkrétním případě neshledal v rámci své diskreční pravomoci situaci žadatele hodnou využití oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III, jsou možnosti soudu tyto jeho úvahy věcně hodnotit značně omezené.
31. V nynějším případě žalobkyně o využití diskreční pravomoci žalovaného výslovně požádala a kromě svého azylového příběhu (který se k České republice nijak nevztahuje) uvedla, že v České republice má kamaráda, učí se český jazyk a hodlá zde studovat na konzervatoři.
32. Žalovaný ohledně diskrečního oprávnění v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v České republice doposud dlouhodobě nepobývala a nemá zde zformovány žádné podstatné kulturní vazby. Žalovaný chápe, že žalobkyně zde chce setrvat za účelem studia. Nařízením vlády č. 200 ze dne 22. června 2022 však Vláda České republiky v reakci na ozbrojený konflikt omezila vydávání víz a udělování povolení k pobytu občanům Ruské federace a Běloruské republiky za účelem ochrany zahraničněpolitických zájmů České republiky. Žalovanému nepřísluší uvedené nařízení v souvislosti se studiem žalobkyně překračovat aplikací čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobkyně se v minulosti pokusila získat české vízum, ale její žádost nebyla úspěšná. Ani toto nepřísluší žalovanému přehodnotit.
33. Toto vypořádání žalovaného dle krajského soudu ve světle zákonných požadavků ob stojí. Vazby, které žalobkyně uvedla v průběhu řízení, nemohou být důvodem hodným zvláštního zřetele, který by vyžadoval pečlivé posouzení možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobkyně přicestovala do České republiky poprvé na konci srpna 2022. Žalovanému sdělila, že zde má jednoho kamaráda a učí se českému jazyku. Třebaže se okruh kamarádů žalobkyně od vydání napadeného rozhodnutí rozrostl o několik dalších osob, i tak je závěr žalovaného, že žádné podstatné kulturní vazby zde žalobkyně nemá, odpovídající.
34. Krajský soud ve shodě s žalovaným rozumí tomu, že si žalobkyně přeje studovat v České republice. K uskutečnění tohoto přání žalobkyně nejprve využila standardní prostředky, které by za normálních okolností zřejmě vedly k vydání odpovídajícího pobytového oprávnění. Z důvodů nezávislých na vůli žalobkyně k tomu nedošlo – vydávání pobytových oprávnění výkonná moc omezila nejprve z důvodů ochrany veřejného zdraví v době vrcholící epidemie nemoci Covid-19, a poté z důvodů ochrany bezpečnostních zájmů České republiky po bezprecedentní vojenské agresi Ruské federace na Ukrajině.
35. Ani lidsky pochopitelná snaha žalobkyně tato opatření výkonné moci obejít však dle krajského soudu není okolností hodnou zvláštního zřetele z hlediska aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že diskreční pravomoc dle nařízení Dublin III by zásadně neměla sloužit k obcházení vládní migrační politiky, nýbrž měla by být využita především ke zohlednění již existujících důležitých vazeb žadatele k území ČR.

36. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný dostatečně zabýval existencí případných systémových nedostatků přijímacích podmínek ve Španělsku z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a individuální situace žalobkyně, a rovněž dostatečně odůvodnil nevyužití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobní námitky proto neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
39. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Leonidu Kušnarenko krajský soud přiznal odměnu dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Odměna zástupci náleží za jeden úkon právní služby, kterým je převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 advokátního tarifu]. Za úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o 714 Kč, což odpovídá 21% sazbě této daně. Celkem tedy zástupci žalobkyně náleží částka 4 114 Kč. Uvedená částka bude ustanovenému zástupci vyplacena ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 20. ledna 2023

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce